

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului.

Prețul abonamentului: Pe un an . . . . . 240 Lei Pe jumătate de an . . . . . 120 Lei Pe un pătrar de an . . . . . 60 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei	APARE DUMINECA Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserații se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.	Prețul inserțiilor: Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei

Sinceritatea.

De: Prof. Constantin Rudneanu.

Se pune întrebarea tot mai puternică, dacă lumea fizică, lumea zilelor noastre va mai avea sfârșit? Deodată cu stingerea ei, ce va fi? Noi ca simplii privitori ai acestei vieți nu facem altceva decât să ne pregătim calea vieții viitoare.

Biserica noastră creștină, depozitarul sfințelor învățături creștine, ne călăuzește pașii vieții, tainele minunate ne descoperă tot mai mult subtilitatea și măreția spiritualității.

Civilizația, materială din zilele noastre se distruge sub ochii noștri. Asistăm neputincioși privind cum toată creațiunea umană se macină, iar această distrugere ne face să ne gândim, că a existat ceva șubred, ceva care roade lent temelia societății actuale, acei germeni ai furiei nebune, — *lipsa ideii de Dumnezeu și a moralității creștine*, care duce lupta puternică de exterminare față de tot ce-i scump sufletului omenesc: *viața religioasă creștină*.

Niciodată ființa omenească n'a fost mai crud lovită, mai adânc rănită ca în zilele noastre de aceia cari l-au uitat pe Indreptătorul lumii, pe Iisus Hristos.

Și ne îngrozim de lupta ce se duce contra Crucii Sfinte. Omenirea trece prin cea mai cumplită tragedie. Această tragedie umană, ne confirmă un fapt deseori uitat, acela al întrebuintării fiecărei clipe pentru o faptă creștinească. Clipele uitate ale trecutului, viața trăită în nelucrare creștinească se răzbună crunt asupra fiecăruia din noi. De aceea datoria momentului de față este să ne căutăm drumul luminos al acelor fapte, înrădăcinate în doctrina vieții creștine. Dar pentru ca să putem umbla e necesar ca să fim liberi în toate acțiunile noastre, adică eliberați de patimile materiei, iubitori ai sincerității, căci fără această mare calitate a sufletului omenesc nu se poate clădi nimic solid.

Sinceritatea, ne spune un mare gânditor francez, este necesară atât savantului în laborator, cât și credinciosului creștin, fiindcă a spune altora „Iubiți-vă unii pe alții” fără să iubești, este cea mai mare falsitate. Numai în limita posibilului și a realizărilor practice se poate argumenta în mod onest. La fiecare inițiativă mai de seamă e necesar examenul de autocontrol, pe care fiecare dintre noi trebuie să-l avem. Cei vechi aveau acel dicton foarte bun de „Cunoaște-te pe tine însuși” adică natura fizică și cea psihică, căci omul în realitate nu-i decât un microcosmos, din analiza lui putem privi și Cosmosul. Sinceritatea printre virtuțile moralei este cea mai indispensabilă dezvoltării vieții spirituale. Sunt multe cazuri când trebuie să ne pronunțăm hotărât în chestiuni deosebit de delicate și dificile chiar; datoria noastră este să fim sinceri, înlăturând minciuna.

Istoria oamenilor mari, a acelor caractere ferme, nu-i altceva decât istoria dezvoltării vieții lor sincere — sinceritate care merge adeseori până la risicul morții. În schimb sunt și oameni, cari toată viața lor au fost conduși de minciună, ea fiind întrebuintată în toate actele lor solemne. Dr. Fr. W. Förster spune cu drept cuvânt, că „Sunt oameni, cari își fac o plăcere din a scorni situații complicate, în cari atât iubirea cât și judecata să impue negreșit o minciună. Dacă te uiți însă mai de aproape și legi fiecare situație în parte de complexul vieții, vezi totdeauna, că minciuna se poate foarte ușor ocoli și un om chibzuit și simțitor găsește ori și când mijlocul să împace adevărul cu compătimirea. Că sinceritatea lovește adeseori greu fie în noi, fie în alții, aceasta firește nu se poate înlătura, chiar cu cea mai mare iubire și bunăvoință din lume. Cine își pune însă înainte desăvârșirea launtrică, pentru acela atari perspective nu sunt niciodată motive pentru a îngădui minciuna. Nu toate conflictele din viață se desleagă armonic:

lucrul de-a doua mână trebuie deci jertfit pentru lucrul de căpetenie, iar sinceritatea deplină este tot așa de strâns legată cu oarecare mucenicie, cum este cu iubirea dezinteresată, cu cinstea fără pată și cu orice soi de vitejie. Și apoi „minciuna“ de „nevoie“ este o dezlegare reală a conflictelor omenești? Nu cere și ea jertfe? Și nu jertfește lucrul de căpetenie pentru lucrul de-a doua mână, caracterul pentru foloase, vitejia pentru tihnă, credința pentru strămtorarea momentană? Și atari jertfe n'au cele mai fatale urmări pentru sufletul omului în întregime?

Sinceritatea deplină este un simbol pentru tot ce e caracter deplin. De aceea e legată cu suferința care în lumea aceasta așteaptă pe orice caracter statornic“ (Indrumarea vieții; pp. 79—80).

Suferința de care vorbește Förster este strâns legată de existența noastră. În drumul spinos al muncii desinteresate găsim atâtea piedici în calea adevărului, iar minciuna, această buruiiană a păcatului, caută să întunece toate acțiunile frumoase, lovindu-ne cu dorul de a ne abate dela idealul propus.

Sinceritatea stă ca o candelă aprinsă povățuindu-ne calea dreaptă și omul nu-i pierdut, ci mai ales se întoarce la bine.

Suntem povățuiți în clipele cele mai critice ale vieții noastre să apucăm pe calea mântuirii noastre. Și atunci sinceritatea, virtutea morală ne îndeamnă să ne rugăm Tatălui ceresc ca să ne scoată din păcatul minciunii. *El ne izbăvește de cel Rău!!*

Unitatea neamului.

De: Preotul F. Codreanu.

(Continuare și sfârșit).

3. Intelectualii noștri? Ne avem și noi desrădăcinații noștri. Pe buze cu mierea democrației, în cap cu aristocratici gârgăuni, ca Isidro, spaniolul. Ca vecini suntem aproape și de mentalitatea intelectualilor ruși. Am părăsit misticismul oriental, dar i-am păstrat partea cea rea și ne-am pus să raționăm ca cei din Apus, fără să simțim ca ei. Ne afișăm umaniști și umanitariști, dar practicăm individualismul și fiecare se închină eului său, în bisericuța sa aparte. Dacă izbutim să ne grupăm în societăți, în acestea ne tîmâiem reciproc și ne certăm unii cu alții cu aceeași lesniciune, ca zeii din Olimp. Cei din afară și cei de jos nu ne mai interesează numai când vrem să coborim și între ei tîmâierile și certurile noastre.

Eminescu acest îndrăgostit de neamul său, cum nu cunosc decât pe Dostoievski îndrăgostit de al său neam, a simțit prăpastia ce se deschidea de pe atunci între elită și popor. El scrie într'un loc: „Bătrânii aveau gură de lup și inimă de miel; au venit alții cu gura de miel, plină de cuvinte amăgitoare, dar cu inima de

lup. Ce-au făcut, vom vedea mai pe urmă“. zice Eminescu. El a simțit, noi vedem ce s'a făcut.

De unde a venit această pacoste a individualismului și a desrădăcînării la noi? Doriam să pomenesc cel puțin un singur mare cugetător cu origine etnică românească, în al cărui scris să se vadă limpede și în chip original, ideea că izolarea intelectualilor de popor ar fi bună. Nu cunosc nici unul. China e prea departe cu castele sale și nu ne putea aduce smîntea aceasta. Tot ceea ce avem, a venit din afară, dela străini. Poporul nostru, luat în întregime, nu-și poate închipui ruptura aceasta. Gândiți-vă puțin la poveștile străine și la ale noastre. Cele străine vorbesc despre nunți, sau alte întâmplări la curțile împărătești numai cu prinți și cu prințese. În ale noastre poporul ia parte și la bucuriile și la durerile împărăților. „Nunta Zamfirii“ și „Moartea lui Fulger“ fac parte din nescrisa dar marea epopeie a neamului nostru, în care Coșbuc a prins atât de frumos felul de a vedea al neamului românesc, despre legătura dintre cei de sus și cei de jos.

Străinismul ne-a schilodit mentalitatea. Ceea ce era în tradiția poporului nu se potrivea, după acești străini, cu Europa, iar Europa erau ei. Ceea ce marii noștri gânditori ne-au învățat, străinii au acoperit cu batjocura lor. Cum batjocura este, din nefericire, scrisă în românește, ea a prins. Dată zi cu zi, în fiecare număr de gazetă, otrava și-a arătat efectul. Voiu pomeni aci un singur caz. Profesorul S. Mehedinți a vorbit la inaugurarea unei societăți a studenților. Li-a dat sfaturi și îndemnuri și a vorbit despre conducătorii poporului și legăturile ce trebuie să fie între ei și neam. Presa cu anumele sale organe i-a numit îndemnul fărnic, primejdioase pentru viața noastră publică și toată cuvântarea a fost înfierată ca o faptă rea, o crimă și o nelegiuire. Vă puteți închipui pustiirea ce s'a făcut în sufletele românești prin critica unui străin la adresa unui Român, când și străinul părea Român și încă mai bun decât Românul. Pas cu pas, zi cu zi, metodic și sistematic s'a ajuns cu distrugerea, că gânditorii noștri, chiar cei mai mari, au fost deruțați, de nu mai știau să fie într'un cuget cu privire la străinism. Nu vi se pare caracteristic că la noi supușenie înseamnă naționalitate? Confuzia aceasta oficială este urmarea unei diformări. Politicianii noștri sunt în același echivoc. Unii nu vreau sau se tem să fie xenofobi, alții nu vreau să fie mâncați de străini. Unii vreau să dea, în temeiul principiului egalității, libertății și fraternității, dreptul la conducere și pentru străini, alora li se pare că prea suntem purtați de nas de străinii din umbră. În tragedia acestei deosebiri de vederi s'a schimonosit în noi și noțiunea de neam, cum se schimonosește piciorul chinezesc în papucii de lemn.

Tragedia însă a trecut de criză și credem că e spre un desnodământ fericit. Până mai anii trecuți intelectualii dela orașe nu se duceau la sate decât în vederea alegerilor. Astăzi avem și politicieni, cari se duc se vadă de necazurile alegătorilor lor și după alegeri. Avem un însemnat număr de tînări, cari se duc, fără să vrea să fie aleși, se duc să dea sfaturi, îndemnuri, să ducă o mîngăiere sau să însuflețească. Pe zi ce trece se va întări convingerea, că numai o sinceră legătură și unitate cu poporul poate să ducă la fericire. Până mai anii trecuți am fost eclipsați. Acum ieșim din eclipsă. Va fi mai multă lumină și mai multă căldură.

Filozoful nostru Lucian Blaga vorbind despre etnicul în artă spune că e o fatalitate. Nu e mult decând se credea că arta e internațională și acum vine ca o lovitură de ciomag fatalitatea etnicului și în internațio-

nala artă. Cum să nu fie o fatalitate etnicul în etnic? O fatalitate cum e fatal, ca tu om mare, domn mare și foarte serios, să te visezi copil jucându-te cu copiii din satul tău natal. Oricum ai vrea tu să fi raționalist, sufletul tău te cheamă acasă. Crezi că e nostalgia din tine? Și ea, dar e și chemarea celor lăsați acasă. Cei cari ai fost, cari aveți obiceiul să stați de vorbă cu prietenii din copilărie rămași la plug, trebuie să fi luat seama, că la despărțire ei pleacă mai senini, mai încălziiți. Pentru ei tu ești Prometeu care li-ai adus focul din cer. Și tu te întorci mai tare. Contactul cu ei îți dă putere, cum pământul dădea putere fiului său, Anteu. Știm că în numele rațiunii, vederea aceasta e numită misticism. De ce nu i-am da numirea adevărată, spunându-i suprarățiune? Cine luptă împotriva acestei suprarățiuni se face ridicol ca broasca din fabulă, sau ajunge, ceea ce e tragic, un desrădăcinat.

Nichifor Crainic ne dă o icoană poetică a legăturii dintre intelectuali și popor. „Pe dealurile ondulate ale Iașului, umblau razna odinioară, în ceasurile lor de repaus, doi prieteni...” Mai departe ne spune că unul era Ion Creangă, în care vede un reprezentant al poporului, altul Mihai Eminescu, intelectualul. „Prietenia lor, zice, e prietenia literaturii românești cu poporul românesc” și aceasta înseamnă prietenia poporului cu intelectualii săi.

În frământarea de lămurire asupra noțiunii de neam, în frământarea de a ieși din confuzia pomenită, am câștigat tot mai limpezi gânduri. Voiu cita aci o definiție despre neam, care mi se pare cea mai precisă: „Neamul cuprinde 1. Toți Românii aflați, în prezent, în viață. 2. Toate sufletele morților și mormintele strămoșilor. 3. Toți cei ce se vor naște Români”. Același scrie despre intelectuali așa: „Rolul unei elite este: a) De a conduce o națiune după legile vieții unui neam. b) De a-și lăsa o elită moștenitoare bazată nu pe principiul eredității, ci pe acela al selecțiunii, căci ea cunoaște legile vieții și poate judeca întrucât persoanele se conformează prin aptitudini și știință acestor legi”. (C. Z. Codreanu: Pentru Legionari).

Am putea cuprinde pe scurt, că deși ne avem și noi desrădăcinații noștri, cu toată otrava străină ce ni se picură în suflete, cu toată schimonosirea mentalității unora, în lupta ce se dă, prin antidotul otrăvii, ni se limpezesc noțiunile și sufletul ne cheamă să reluăm, să adâncim legătura dintre popor și intelectuali, să refacem unitatea neamului.

*

De încheiere ar trebui să ne întrebăm, ce cale să apucăm? Dostoievski, prin procurorul Kirilovici din „Frații Karamazov” face psihologia crimei în Rusia. Procurorul este tipul criticului din orice parte din lume. Rechizitorul prin care acuză pe unul dintre frați, pentru paricid, este acuza făcută oricărui popor. Cel mai blând dintre frați, Alioșa, singur el crede în nevinovăția fratelui, cum se întâmplă pretutindeni, că cei mai buni cred în bunătatea poporului. Alioșa acesta a fost novice la starețul Zosima, care este însuși Dostoievski. Starețul îndeamnă pe Alioșa să nu rămână călugăr, să meargă în popor, să mângâie, căci nu este o mai dorită trebuință decât a mângâierii. Căci, zice starețul citând cuvintele Mântuitorului, „Grăuntele de grâu care a căzut pe pământ, de nu va muri, el singur rămâne; însă dacă moare, aduce multă roadă”. O altă învățătură a starețului a fost, că iubirea lucrătoare, iubirea practică e totul, teoria e moartă. Iarăși altă învățătură era, că nu credința este urmarea minunilor, ci minunea e urmarea

credinței. Sub puterea acestei credințe Alioșa e gata de jertfă. Fratele său e condamnat Alioșa însă i se substituie, gata să ia drumul Siberiei la muncă silnică pe vieață. Când schimbul e descoperit, Alioșa e gata să primească și osânda, dar are credința că va ieși victorios, fără să știe cum. În fața juraților procurorul nu știe să-l acuze, ci îl laudă. Jurații îl achită și jurați sunt istoria. Intelectualii ruși n'au ascultat glasul profetic al lui Dostoievski. Și-au îndreptat privirea spre Apus, ei de pe atunci erau refugiați de acasă. Astăzi în refugiu n'ar avea de ce să se simtă mai străini.

Dar noi? Avea-vom noi iubirea lucrătoare, iubirea practică pentru popor? Gândiți-vă la cele două subalimentații de care spuneam că vorbea un mecanic. Aci ar fi mult de îndreptat. Găsi-se-va vreo societate de doamne, care să pornească oricât de modest, acțiunea pentru luminarea sâtenelor noastre în gătirea mâncărilor nutritoare, economice și cu gust? Avem plaga alcoolismului care ne ruinează poporul și truște și economicește. Unde este societatea care să lupte pentru împuținarea ocaziilor de alcoolizare? Avem puținii străini la sate, cari tot mereu amenință cu spectrul revizuirii? Conștiința națională mai are trebuință de înălțare. O, și câte altele s'ar putea aci înșira, mari sau mărunte, dar tot lucruri, prin cari s'ar întări și poporul și legăturile intelectualilor cu el. Slavici ne-a dat pe „Popa Tanda”, Cezar Petrescu ne-a dat în „Apostol” un fel de Dascălul Tanda. De ce n'ar fi altul Notarul, Avocatul, Agronomul, Medicul și altfel de Tanda?

Intelectualii sunt bobul de duhovnicească sămânță a neamului. Dar știți cum se alege grâul de sămânță. Se caută cel mai frumos, mai bobat, mai sănătos, cel mai ales. Cel mai bun se aruncă în pământ să moară, ca să aducă multă roadă. În secetă mare, grâul nu încolțește, nu moare dar îl mănâncă ciorile sau îl rod șoarecii. Intelectualii sunt și trebuie să fie veșnic bobul ales care să se întoarcă în lanul din care s'a recoltat, să nu rămână singur. Să nu încolțească prin moarte. Intelectualii sunt eternul Prometeu, nu pentru că ar fi scoboritori din zei, ci fiindcă aduc lumina și căldura cerului pentru cei de jos. Intelectualii sunt veșnic meșterul Manole care trebuie să ziduiască tot ce au mai bun, mai sfânt din ființa lor în marea clădire a neamului, ca să-i dea desăvârșita unitate sufletească, ca, după unirea orizontală să-i de-a unitatea verticală.

Săptămâna.

„Intr'un stat bazat pe principiul unității etnice, minoritarii nu pot fi decât oaspeți, fără nici un drept la vreun post de comandă”.

T. Maiorescu.

În Nr.ii 32, 33, 34, 35 și 38 din 1936 ale Foi Diecezane, am scris despre îngrozitoarea nesiguranță, nedreptate și imoralitate, ce se practică în foarte multe cazuri, în legătură cu impunerile, impozitele și taxele de tot felul asupra sesiunilor parohiale și a altor venituri ale preoților.

Unii dintre frații preoți s'au folosit de cele publicate, și în virtutea principiului că sesiunea parohială și ștola sunt retribuțiunea singură și

principală a preotului deservent al vreunei parohii au cerut Comisiilor de impunere, scutirea de a mai fi impuși la taxele comunale. Au fost notari, de bună credință, cari au cumpănit adevărul și n'au făcut impuneri. Au fost, unii, cari s'au adresat Prefecturii județului (aceasta s'a întâmplat în județul Caraș) pentru lămuriri. Prefectura județului Caraș la rândul ei, s'a adresat Curții Locale Administrative din Timișoara pentru un aviz.

Curtea Locală Administrativă din Timișoara, Secția I. aduce următoarea hotărâre:
„Nr. 282/1936.

Sedința în Camera de Consiliu din 15 Dec. 1936 Președinte Dl. Nicolae Ioanoviș Consilier de Curte de Casație și Justiție, Membrii prezenți Dnii Dr. Coriolan Bugariu și Mihail Mileteanu, Raportorul Dl. Friderik Pauck primreferent, I. La ordinea de zi: Darea avizului cerut de Prefectura Județului Caraș prin adresa Nr. 5038/936 cu privire la chestiunea de a se ști, dacă sesiunile parohiale sunt scutite de impunere la taxe comunale sau nu. Curtea: Asupra chestiunii deduse spre aviz: Având în vedere că în conformitate cu disp. art. 178 din L. A. finanțele comunale se administrează după normele și dispozițiunile prevăzute de Legea Administrativă din 27 Martie 1936: Având în vedere că în această lege, prin care comunele sunt autorizate să înființeze taxe și impozite comunale nu se face nici o excepție față de nici o categorie de contribuabili: Având în vedere că nici o altă lege nu scutește sesiunile parohiale de impozite și taxe comunale: Având în vedere că nici articolul 8 din Legea pentru unificarea contribuțiilor directe la care se înșiră cazurile de scutire de impozite pe veniturile proprietăților agricole, nu scutește sesiunile parohiale de impozite către Stat și dimpotrivă la art. 9 din această lege se prevede că uzufructuarii oricăror drepturi reale de folosință sunt obligați să declare proprietățile posedate în vederea constatării și așezării impunerii: Având în vedere că uzufructuarii sesiunilor parohiale fiind preoții respectivi, ei sunt obligați la plata impozitelor și taxelor așezate în sarcina lor după sesiunile parohiale: Pentru aceste considerațiuni, în baza art. 41 din Legea de organizarea Comitetelor Locale de Revizuire, în numele Legii emite următorul:

A v i z.

Sesiunile parohiale nu sunt scutite de impuneri la taxe și impozite comunale. Președinte ss. N. Ioanoviș consilier de Curte de Casație și Justiție, Membrii, ss. Dr. C. Bugariu, ss. M. Militeanu, Primreferent, ss. Fr. Pauck“.

Motivarea avizului dat de Comitetul Local, este extrem de superficială și tot atât de neserioasă.

Nu sunt jurist, dar când se aduce o hotărâre principială, în astfel de materie, trebuie necondiționat să se țină seamă de ansamblul factorilor cari au contribuit la crearea sesiunilor parohiale și la rostul lor până astăzi. A încadra sesiunea parohială în categoria uzufructuarelor unor drepturi reale, ca cele enumerate la art. 8 și 9 ale Legii pentru organizarea finanțelor locale, fără a le așeza în rosturile lor cu totul specifice, însemnează ori ignorarea problemei, ori o rea credință evidentă.

Sesiunile parohiale, atât pe vremea ungurească, cât și astăzi formează retribuțiunea — salarul, preoților după funcțiunea lor. Preoții în raport de drept cu sesiunile lor nu sunt uzufructuarii de categoria învățătorilor sau a notarilor de exemplu, după sesiunile cantonale, școlare, ori notariale*).

De unde putea ști acest adevăr, *raportorul* Comitetului Local, Dl. *Friederick Pauck*?

Știe Dl. Friederick Pauck, că majoritatea covârșitoare a preoților români pe vremea ungurească a fost avizată numai la sesiune și la prescură?

Știe același raportor că și astăzi preoții se bazează în existența lor numai pe sesiuni și ștolă? Știe, că retribuția dela Stat, este o pomană lăsată la discreția unui ministru de finanțe?

De unde putea să știe un oarecare Pauck, asemenea grozăvenii, fiind cu desăvârșire străin de năzuințele și necazurile noastre.

Dar, la impunerea taxelor comunale avizul Comitetului Local de Revizuire contează cât o lege. De aci apoi, cheltueli cu apelurile pe la instanțele judecătorești și atâtea calamități pe capul preoților.

Se impune o mișcare a preoțimii pentru delăturarea râului.

Pr. Traian Constantin

Ecumenicitatea Păscăliei.

Constatări tipiconale.

— Studiu —

De: Preotul Vasile Paica.

Omul este unica faptură a lui Dumnezeu, care știe de istorie; de aceea, din cele mai vechi timpuri a împărțit timpul pentru fixarea ei.

La împărțirea timpului s'au luat de bază „luminătorii cerești“. Preoții egipteni încă prin secolul XIV a. H. au cunoscut împărțirea timpului. Atenienii prin Solon (549 a. H.), apoi perfecționat de Cleostrat și astronomul Meton (433 a. H.), încă au avut împărțirea timpului, după fazele lunare.

*) Asemenea sesiuni există în jud. Arad.

Romanii, la început au avut anul Alban — de 10 luni, cu 304 zile, începând cu luna Martie; apoi schimbare a făcut Numa Pompiliu — adăugând lunile Ianuarie și Februarie; iar la anul 47 a. H., Iulius Caesar — cu ajutorul lui Sosigenes, matematician din Egipt.

Împărțirea de timp la Romani s'a numit „calendar“ — de la calendae — și s'a legat de numele domnitorului din acel timp „Calendar Iulian“.

Acest calendar a fost pe timpul când s'au petrecut evenimentele ce se refer la Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Tot această împărțire a timpului, respective calendar, a fost și la anul 325 d. H., când s'a ținut sinodul dela Nicăea, pentru fixarea sf. Paști. Sinodul cu uimire a constatat, că anul după calculul calendarului Iulian nu se mai potrivește întru toate cu anul solar; ecvinocțiul r u mai era la 24 Martie ci la 21.

SS. PP., deși au observat această eroare, dar au trecut-o cu vederea și au lăsat starea de fapt, fără a lua dispozițiune de îndreptare pentru viitor.

Urmarea a fost, că în scurgerea vremii, prin sec. XVI. pe timpul papei Grigorie XIII (1582) o comisie de savanți a îndreptat acea eroare a calendarului Iulian, printră eroare — dela anul 325 până în secolul al XVI-lea crescuse cu alte 10 zile, așa că ecvinocțiul de primăvară nu era nici la 21 Martie, ci pica la 11 Martie. Cum a purces comisia Gregoriană, se știe; a eliminat 10 zile din luna Oct., și în loc de 5 Oct., a zis 15. Această schimbare s'a făcut, ținându-se socoteală de hotărârile sinodului din Nicăea, referitoare la serbarea Paștelui.

Calendarul numit Gregorian, cu încetul a fost adoptat de țările apusene, devenind cu timpul calendar european.

Biserica ortodoxă din răsărit a menținut însă calendarul Iulian, cu toate că eroarea lui a fost constatată.

Dar nici biserica ortodoxă — respective statele de religia ortodoxă — nu puteau persista până la infinit într'o eroare atât de vădită. Începutul l-a făcut sf. Sinod al Țării Românești, conform „Enciclicei Pastorale“ din 1924.

Această schimbare, — dacă a fost să se facă și din punct de vedere bisericesc, — apoi pentru stat a fost o necesitate.

Biserica însă pe lângă toată schimbarea, a păstrat intactă rânduiala ecumenică și ritualul ei.

Aceasta cu referire la sărbătoarea ecumenică a sf. Paști și sărbătorile așa numite „mobile“, cari nu stau în legătură calendaristică.

Sf. Paști sunt punctul de mănecare, cari după hotărârea ecumenică, au saltul dela 22 Martie—25 Ap., calendar Iulian. Că anul acesta, calendaristic sf. Paști cad pe 2 Maiu, este de socotit cele 13 zile diferența calendaristică, deci coborându-le avem pe data de 19 Aprilie calendar Iulian, cea ecumenică hotărâre.

Lăsând apologia calendarului, și din punct de vedere al ritualului tipiconal se poate adevăra că prin calendarul îndreptat nu s'a făcut nici-o schimbare.

Știm, că dela sf. Paști până la Rusalii sunt 8 Dumineci. Dela Rusalii până la timpul triodului 33 Dumineci; iar alte 10 săptămâni Păresimi, deci la oaltă săptămânile anului. Glasurile și sfetilnele încep cu „Dumineca tuturor sfinților“ — glas 8 sfetilna 1 — și continuativ prin toate Duminecile până la Florii. Deci nici un dat calendaristic. În tot intervalul de timp sunt numai unele rândueli tipiconale de observat. Așa: Dumineca ce cade între 13-20 Iulie — a ss. PP. — după Dumineca cea după a sf. Cruci (14 Sept.) urmează seria evangheliilor dela Luca.

O arondare admirabila, iată cum: I și a II ev. Luca neschimbat, când urmează Dumineca cu ziua de 11 Oct. care este a IV Luca, are preferință și apoi a III ev. Lc. După aceste patru Dumineci, totdeauna urmează ev. a VI Lc. În seria cv. ce urmează, are preferință Dumineca a V ev. Lc. — dacă premerge zilei de 6 Nov. apoi ev. a VII Luca. Se continuă totdeauna cu evanghelia dela Luca a VIII; IX și a XIII. Când și acestea au fost, trebur de avut în vedere câte Dumineci mai sunt până la a „strămoșilor“. Cel mult 3 pot fi: Dacă sunt 3 Dumineci încă, atunci după Dumineca cu evanghelia dela Luca a XIII urmează Dumineca cu evanghelia dela Luca a XIV, altcum numai evanghelia dela Luca a X și a XI.

Pe timpul carnelegilor. Este un interval de timp, ce atarnă dela saltul sf. Paști ce vin. Și pe acest interval de timp sunt cele tipiconale bine fixate, ca „Dumineci de mijloc“ și nici-o legătură de dat calendarisfic. Aceste cunoștințe lipsesc așa numiților stilști, ori nu voiesc să le știe.

Am la îndemână mai multe calendare ale anului curent, sunt destul de bine alcătuite în laturea calendaristică și confirmă studiul de mai sus. Chestiunea reformei calendarului a fost pusă în discuția consiliului Soc. Națiunilor; având ca raportor pe Litvinov. Acesta a arătat că chestiunea unui calendar fix, cu data invariabilă a sărbătorilor religioase interesează în primul rând autoritățile bisericești.

Că popoarele ce vor face, se va vedea, deocamdata nu există unanimitate de vederi în această privință.

Biserica noastră ortodoxă română primește îndrumările sf. Sinod ca cel chemat în chestiuni bisericești, și tot așa sf. Sinod — și biserica ortodoxă de peste tot — după studii aprofundate la timpul său, va da acea Păscălie, care să corespundă și principiilor ecumenice și calendarului îndreptat, care Păscălie va fi îndrumătoare în sensul celor de mai sus, cu referire la sărbătorile mobile, cât și la cele cu data fixă, pe multe sute de ani.

Instrucțiuni cu privire la purtarea socoților și administrarea averilor bisericești.

de PETRU TOMA
esactor-oparhial.

Când o sumă de bani se transformă în obligație și invers, introducându-se odată eroğațiune și'n celalalt caz percepțiune; sau în cazul când o sumă oarecare de bani devine neincasabilă fie prin deces și lipsă de avere a erezilor sau prin dare de faliment a instituțiunii debitoare sau alte asemenea motive. În asemenea cazuri această sumă ce o pierde comuna bisericească să fie trecută mai întâiu ca percepțiune și apoi ca eroğațiune, adecă în același timp și intrată și solvită, precum a fost cazul și cu pierderile comunelor noastre bisericești la casele de păstrare în urma legii conversiunii, neștindu-se în cele mai multe cazuri cum au să procedeze și unde au să jurnalizeze aceste perdeni. Nu putem pretinde nici măcar ca ziarele de cassă să facă deosebire la izvorul de unde obvin diferitele venite și să ne arate destinația lor sau să arate fondul unde au a se vărsa sau conta. Aceste operații sunt prea grele, pentru simplele noțiuni de contabilitate ce le posedă purtătorii socoților bisericești la sate.

Și nici nu e necesar să purtăm noi astfel ziarul de cassă, pentru că noi le purtăm evidența lor exactă în socoata generală și mai detaliat în protocolul principal unde avem rubrici speciale pentru astfel de operații, ca de exemplu „achitat în obligațiuni” sau „achitat prin ștergere” având noi aici evidența tuturor capitalilor elocuate în casse de păstrare, acții de valoare, hârtii de stat și a tuturor celorlalte pretensiuni active fie dela persoane particulare fie dela instituții publice.

Deci din cele expuse constatăm că averea bisericii nu constă numai din bani în numerar, cari se păstrează în cassă și din imobile, cari stau sub iminenta îngrijire a epitropiei și comitetului parohial, ci și din hârtii și obligații de stat, acții de valoare, obligații dela privași, din libele de depunere, și cum ziarul de cassă după instrucțiunea noastră nu le poartă evidența, decât numai în momentul când iau lință, fiindcă în toate cazurile expuse mai sus, biserica e creditoare, păstrându-și doar acest atribut pentru anii următori, iar ziarul de cassă arată numai simpla operație a tuturor intratelor și eșitelor, din cursul anului economic, urmează de aici și consecința logică că noi cu ajutorul acestui ziar de cassă putem controla numai banii gata și nu întreaga avere a bisericii, adică și celelalte creanțe ale sale.

Dacă vom controla întreaga avere a bisericii, atunci pe lângă ziarul de cassă, mai trebuie să luăm în ajutor socoata generală și despărțământele aparținătoare protocolului principal, unde se poartă evidența exactă a tuturor pretensiunilor de felul amintit și cu ajutorul cărora avem la zi starea reală a averii respectivei comunități bisericăști.

Sumele de bani pe cari le datorează credincioșii precum și acelea cu cari biserica rămâne debitoră, nu se introduc în ziarul de cassă, după instrucțiunile noastre, deoarece aceste operații de casă nu cuprind în sine nici o încasare sau solvire pentru biserică. Banii gata însă din casa de fier, trebuie să consune în orice zi în numerar cu suma banilor gata, ce rezultă din ziarul de cassă prin scăderea sumei tuturor eșitelor, din cea a tuturor intratelor. Această probă în contabilitate se numește **scontrare**. *Insemnările și introducerile în ziarul de cassă nu se admit nici odată să se facă mai târziu ci chiar în ziua când s'a efectuat respectiva operație de cassă.*

Ziarul de cassă se poate încheia în ori și ce zi, însă necondiționat trebuie încheiat la finea fiecărui an, pentru a se primi descarcarea convenită pe respectiva gestiune economică a acelui an expirat. Când se face scontrarea cassei de organele de control, după ce se adună suma tuturor venitelor și a speselor, se va arata suma banilor gata, trecându-se în ziarul de cassă că s'a aflat în ordine și consună întru toate cu banii în numerar din cassă, iar la continuarea operațiilor se trece fie numai suma banilor gata rezultată din această încheiere fie numai suma tuturor intratelor de până acum și cea a tuturor eșitelor, introducându-se fie care în rubrica respectivă, ceace e și mai consult a se face, pentru că ziarele de cassă au să se poarte cu sumele transpuse de pe fiecare pagină, pentru a putea la finea anului, controla suma intratelor și a eșitelor, din ziarul de cassă, cari trebuie să consune întocmai cu cea din socoata generală. Însă în nici un caz nu se va trece după scontrare și suma banilor gata și cea a tuturor intratelor și eșitelor de până atunci, după cum mi-au obvenit astfel de cazuri, și epitropia nu putea ști de unde obvine greșala. Primul șir de sus, afară de pagina întâia și

ultimul de jos, nu se vor completa nici odata, ci se vor lăsa libere pentru a se putea introduce suma transpusă. Fie care ziar de cassă trebuie să înceapă cu remanenta banilor gata rămași la finea anului expirat, cari se vor introduce întotdeauna în rubrica numărului curent 1.

Pentru toate pozițiile percepțiilor și eroagațiilor introduse în ziarul de cassă, trebuie să existe un document justificativ, prevăzut fie cu iscălitura și sigiliul patronului respectivei firme sau numai cu iscălitura proprie a credinciosului în cazul când el e cel ce varsă sau primește bani dela sf. biserică. Atât chitanțele pentru percepțiuni cât și cele pentru eroagațiuni e consult să fie duble pentru a pune odată capăt definitiv nenuăratelor pări și plângeri de tot felul. Chitanțele pentru percepțiuni trebuie să aibă următorul cuprins. Sus la partea stângă se va introduce despărțământul, și poziția ziarului de cassă, iar la partea dreaptă numărul chitanței; și în fine cuprinsul cel obișnuit: Chitanță despre Lei.... bani.... adică în litere..... care sumă am achitat-o sf. bisericii ort. rom. din..... în contul.... Dat în....., care chitanță după ce a fost iscălită de cel ce varsă banii și de cel ce îi primește, mai trebuie prevăzută și cu iscălitura conducătorului oficiului parohial și sigiliul parohial și se va preda celui ce a varsat banii; chitanța celor însă mai trebuie la fine să fie prevăzută cu suma achitată anterior în Lei.... care, cu suma prezentă..... face la olaltă Lei..... și aceasta pentru a putea controla dacă suma rezultată din chitanțe consună cu suma totală din ziarul de cassă.

(Urmează)

ȘTIRI

O sută de ani dela nașterea lui Partenie Cosma. În lupta de rezistență națională a Românilor de dincoace de munți Partenie Cosma a fost un factor decisiv. Aceasta, datorită geniului său cu care a organizat și întărit resursele economice ale nației române. La împlinirea întâiului veac dela nașterea lui ne aducem aminte de el cu pietate, evocându-l, cu cea mai curată recunoștință!

Sicriile eroilor Ion Moța și Vasile Marin au sosit alaltăeri din Capitală. În tot parcursul drumului prin țară au fost întâmpinate de preoți și popor. Preoții au eșit la gări în odăjdii, cu ripizi și prapori. Corurile de copii au cântat cântece funebrele. Noaptea poporul a eșit cu lumini și torțe, plângând și jelind pe cei doi eroi cari și-a varsat sângele pentru triumful crucii.

Lecție binemeritată. „Un creștin măhnit” din Sadova românească ne trimite o scrisoare. E vorba în ea de un cerc cultural pentru care învățătorii cer concursul tuturor, inclusiv al preoților și al populației satești. La cercul, ținut Duminică în Slatina, jumca adunată în biserică aștepta meru să vadă serbarea prefată de participarea în corpore a învățătorilor la biserică. „Din când în când se deschidea ușa sfintei noastre bisericii; lumea toată înforcea capetele să vadă: erau școlarii cari veniau întârziati, în desordine, unul câte unul”. Sfânta liturghie a ajuns la capăt și învățătorii tot n'au venit la

biserică... Dar poporul, cu judecata lui sănătoasă, n'a întârziat să dea replica: nu s'a dus la cereul învâțătorilor!

Bine i-a făcut poporul sâdovan, care a replicat prompt și drastic la purtarea necreștină a învățătorimii! Să știe — vorba corespondentului nostru măhnit că acel *nihil sine deo*, înseamnă că fără Dumnezeu nu se face nimic!

Destăinuiri interesante aduce zilnic redactorul politic al marelui ziar „Curentul”, din cele ce se întâmplă în Geneva, în jurul Societății Națiunilor. Reținem că înaltul for ar fi ajuns la cherecul comuniștilor. Dealtfel instituția nu a fost decât o operă a francmasonilor, ca și societetele rusești, ca și Spania fratricidă de azi. În Geneva apare o gazetă, „Journal des Nations” al cărui redactor, un italian renegat, a fost demascat ca fiind plătit al guvernului din Valencia. Omul acesta, cu numele Carlo A Prato a fost odinioară (probabil pe vremea crizei) stipendiar și al statului nostru, primind anual 32.000.000 Lei! Citiți: trezeci și două milioane Lei! Actualul ministru de externe — ci-că — i-a tăiat bursa. Acum într'una înjură țara și presa noastră. Injurăturile lui sunt însă un fel de reabilitare pentru noi. Dealtfel guvernul elvețian prinzându-l cu chitanța de sperțar, gelos pe moravurile Statului său, a expulsat de pe teritoriul său pe renegatul baron A Prato.

Salariile preoțești pe luna Ianuarie s'au ridicat dela Stat și se lichidează la casieria diecezană în orele anunțate.

Judecătoria rurală Teregova secția c. f.

Nr. 36/1937 c. f.

Extras din publicațiune și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritorul Petru Banda domiciliat în Cornea pentru suma de lei 1530 capital și accesorii, contra urmăritului Simion Lalescu în urmă supra ofertei făcută de Augustin Lalescu domiciliat în Orșova. În baza § 27 legea XLI din 1908. Judecătoria: Ordonă o nouă licitație asupra imobilelor înscrise în c. f. a comunei Cornea din circumscripția Judecătoriei Teregova Nr. 1905 coala c. f. întregi imobilele Intravilan 192 stj. p. în preț de strigare 352 lei, Nr. top. 349 Cacoț 780 stj. p. arătură în preț de strigare 3025 lei, Nr. top. 1490 Cacoț 1500 stj. p. fâneață în preț de strigare 3575 lei, Nr. top. 1344 Cusa 1175 stj. p. grădină în preț de strigare 550 lei, Sub Zecătoare 230 stj. p. grădină în preț de strigare 451 lei, Nr. top. 1685 Sub Zecătoare 150 stj. p. grădină în preț de strigare 341 lei, Nr. top. 1680 Sub Zecătoare 225 stj. p. grădină în preț de strigare 561 lei, pentru încasarea creanței de 1530 lei capital, interese de 8% din ziua de 13 Decembrie 1932, spese de proces și de executare, fixate la suma de lei 737, precum și pentru încasarea creanței de 12.000 lei și 10.000 lei capital și acces. a Băncii Poporale fil. Teregova, declarat alăturat adică aderent al acestei proceduri de execuție. Prețul de strigare este cel oferit de supraofertant și fixat la sumele sus arătate. Pentru ținerea licitațiunii se fixează ziua de **15 Februarie 1937 ora 11**, în casa comunei Cornea.

Condițiunile licitației sunt: 1. Imobilele supuse licitațiunii nu pot fi vândute cu preț mai mic de cât cel de strigare. 2. Supraoferta este obligatorie, chiar dacă

supraofertantul nu se prezintă la licitație. 3. Dacă la licitație, nu se oferă un preț mai mare decât supra oferta, imobilul va fi declarat cumpărat de supra ofertant. 4. Cumpărătorul este obligat să plătească spesele noiei licitațiuni peste prețul de cumpărare oferit. 5. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar ori să predea chitanța de depozitare judecătorească prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație. §§. 147, 150, 170, legea LX 1881, § 21 XLI. 1908). 6. Fiscul (erariul statului) precum și creditorii ipotecari și privilegiati nu sunt datori să depună garanție ca licitanți.

Condițiunile de licitație se pot vedea în orele de serviciu la instanța c. f. Teregova și la Primăria comunei Cornea.

Teregova, la 9 Ianuarie 1937.

Jud. **I. O. Bubeneș** m. p. dir. c. f. **I. Bica** m. p.

Pentru conformitate: **I. Bica** dir. de c. f.

Judecătoria mixtă Caransebeș, secția c. f.

Nr. 3079/1936 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de urmăritoarea Talida Jurca dom. în com. Var contra urmăritei Maria Andrei Balint născ. Harambașa dom. în comuna Var la cererea urmăritoarei Judecătoria ordonă licitațiune execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din legea LX. din 1881, asupra porțiunii de sub B. 2 a urmăritei de 4/8 parte din imobilele înscrise în c. f. comunei Var (din circumscripția judecătoriei mixte Caransebeș) Nr. coalei c. f. 185 sub A. I. 1-2 Nr. top. 20 Arător în Intravilan de 417 stp. Nr. top. 21 casa Nr. 181 cu curte în Intravilan de 156 stp. a cărei preț de strigare va fi de 7200 lei; sub A. II. 1-4, Nr. top. 1036 fâneață în Muza de 869 stp. Nr. top. 1037 Arător în Muza de 790 stp. Nr. top. 1038 fâneață în Muza de 1137 stp. și Nr. top. 1039 arător în Muza de 237 stp. a cărei preț de strigare va fi 3000 lei; sub A+1 Nr. top. 132 arător în Intravilan pe 1 jug. 462 stp. a cărei preț de strigare va 1800, sub A+2 Nr. top. 1134 arător în Zavoiful de 1 jug 474 stp. a cărei preț de strigare va fi de 1800 lei și de sub A+3 Nr. top. 1746 fâneață în Bobu de 1 jug. 1548 stp. a cărei preț de strigare va fi de 1800 lei, pentru încasarea creanței de 26.800 lei capital, interese de 5¹/₂₀% dela 13 Iulie 1933, spese de proces și de executare de 4630 lei fixate până acum, spese de 600 lei, fixate acum pentru cererea de licitație, precum și pentru încasarea creanței de 10.000 lei, capital și acc. a cred. ip. Băncile Bănățene Unite S. A. din Timișoara. Fixează termen pentru ținerea licitațiunii pe ziua de **15 Martie 1937 ora 10** la casa comunală a comunei Var.

În baza art. 150 legea LX din 1881 condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de cât jumătate din prețul de strigare (art. 26 XLI. 1908.)

2. Cei cari voesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc drept garanție 10% din prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauție socotite pe cursul fixat în art. 42 LX 1881 ori să predea ace-

luiș delegat chitanță de depozitare judecătorească prealabilă a garanției: și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170 Legea LX din 1881, și art. 21 XLI 1908).

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitațiune, care se va continua fără amânare.

Data în Caransebeș la 23 Decemvrie 1936.

Leo Pető m. p. judecător **D. Lăzărel** m. p. dir. c. f.

Pentru conformitate: **D. Lăzărel** dir. c. f.

De vânzare

60 cară fân calitate bună cu preț convenabil. -- Informațiuni la

IOAN MUNTEANU preot ort. rom. Bolvașnița
Poșta și gara Cârpa.

Judecătoria mixtă Caransebeș, secția c. f.

Nr. 2857/1936 c. f.

Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație.

În cauza de executare pornită de următorul Wagner Iacob dom. în Caransebeș contra următorului Varady Arpad domiciliat în Caransubeș la cererea următorului, Judecătoria ordonă: Licitațiunea execuțională, în baza art. 144, 146 și 147 din legea LX din 1881, asupra 1/4 din imobilul înscris în c. f. a comunei Caransebeș (din circumscripția Tribunalului, Caransebeș) Nr. 523 a coalei c. f. Nr. de ord. A. I. 1, 3 4 Nr. top. 4614 Casă și Moară Nr. 631 în întrevilan 1490 stp. Nr. top. 4616 Arătură în Șesu Roșului de 5 jugh. 1396 stp. Nr. top. 4617 Pășune în Șesu Roșu de 975 stp. Prețul de strigare 20.000 lei; asupra 1/3 parte din imobilul cuprins în coala c. f. Nr. 3374 a comunei Caransebeș. Nr. de ord. A+1 Nr. top. 4615/13 Grădină în Șesu Roșului de 1 jugh. 325 stp. Prețul de strigare 3.000 lei No. de ord. A.+2 Nr. top. 4615/14 Drum în Șesu Roșului de 108 stp. prețul de strigare 300 lei pentru încasarea creanței de 19.000 lei capital, spese de proces și executare de 4188 lei, fixate până acum, spese de 390 lei, fixate acum pentru cererea de licitație; Fixează termen pentru ținerea licitațiunei pe ziua de **13 Martie 1937 ora 9** în loc oficial ușa Nr. 14.

În baza art. 150 legea LX din 1881 condițiunile de licitație se stabilesc după cum urmează:

1. Imobilul supus la licitație nu poate fi vândut cu preț mai mic de cât prețul strigării redus cu 25% (art. 26 XLI. 1908).

2. Cei cari voiesc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoreesc, drept garanție 10% din

Redactor responsabil: NICOLAE CORNEAN, consilier eparhial.

prețul de strigare în numerar sau în efecte de cauțiune, socotite pe cursul fixat în art. 42 LX. 1881, ori să predea aceluiaș delegat chitanță de depozitare judecătorească, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile (art. 147, 150, 170, legea LX. din 1881, art. 21 XLI. 1908)

3. Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să completeze imediat garanția fixată după procentul prețului de strigare până la acelaș procent al prețului oferit. Dacă nu îndeplinește această îndatorire, nu se va ține seama de oferta sa și nu mai poate lua parte la licitație, care se va continua fără amânare.

Data la Caransebeș la 2 Decemvrie 1936.

Leo Pető m. p. judecător **D. Lăzărel** m. p. dir. c. f.

Pentru conformitate: **D. Lăzărel** dir. c. f.

Aviz pentru lucrări bisericesti.

Firma

Aurel Cotârlă

sculptor, Oravița, județul Caraș.

execută tot felul de lucrări bisericesti precum: Iconostase, Tronuri, Strane, scaune, chivoturi, ripizi etc.

Pentru lucrări mari, ca Iconostase, etc. pot veni la fața locului pentru pregătirea planului și devizului și a da toate informațiunile necesare.

Am lucrat la peste 150 biserici, lucru ce pot dovedi cu certificate de mulțumiri din partea acelor unde am lucrat. Premiat cu diplome și medalii de aur și argint dela expozițiile din București,
Panciova, Lugoj, Sibiu.

23-52

Rog sprijinul binevoitor.

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

Brâne peoțești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile
de vânzare la **Librăria diecezană.**

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane, Caransebeș.

